

TÚL 'A' „LÍRAIKOR”-ON

*Fiatalon mindenki ír.
Nem kell hozzá csak toll s papír.
Ihlet akad az ing alatt
— ontja a tüzes indulat. —*

*De ha az ember ne gy ven ő t,
nehezen jön, mi zúgva jött.
A vers sokszor csak folydogál,
kanyarog, aztán meg-megáll.*

*Mert költőnk, a boldogtalan
rájön: szavának súlya van.
Ijedten mér . . . mennyit? hogyan?
s mázsává nő a régi gramm.*

*Műve tán mélyebb, okosabb
s csiszolt (a világ erre ad!)
de az izzása furcsa . . . más . . .
Lobogó lángból — csak parázs.*

*Nem hevít úgy, mint egykoron.
Nyoma sem égés, csak korom.
Nem karcsú torony; lomha rom,
ha túl a „lírai kor”-on.*

*Mondhatnád: — Akkor meg minek?
— Mert másként fene eszi meg.
Akárhogyan is alkonyul,
megfullad némán, szótlanul.*

*Megszokta a varázslatot,
hogy szavaiban nap ragyog,
s egy rímbe újra éli még
elfütyörészett életét.*